

Trygg blant de store kattene Safe among the big cats

Christian Science Sentinel, 6. april, 2005

Joseph Kamenju

Jeg hadde aldri tenkt at jeg skulle finne så mye inspirasjon i et artig gammelt bilde. Jeg underviser en søndagsskoleklasse med 15- til 19-åringer i Nairobi. Bildet som elevene og jeg nå liker å kalle "vårt bilde" henger over søndagsskolebordet vårt. Det illustrerer den velkjente bibelhistorien om Daniel da han var kastet i løvehulen.

Å bli kastet i en løvehule var en form for dødsdom i det Babylonske keiserriket. Det var ingen mulighet for å unnsnippe det grufulle resultatet. Idag er det å bli diagnostisert med AIDS i Kenya tenkt på som en like sikker dødsdom.

Jeg har funnet at bildet vårt av Daniel er et eksempel som er bemerkelsesverdig lett å tilpasse når vi diskuterer omfanget av saker som Kenyanere, og Afrikanere, møter idag: frykten som AIDS medfører i likhet med andre sykdommer, fattigdom, arbeidsløshet og mange andre problemer.

Bildet har også blitt referert til når vi har snakket om bestemte ting slike som forestående eksamener, eller hvordan å helbrede en smertefull byll gjennom bønn.

Kunstneren har plassert Daniel stående i morgenlyset etter en natt blant løvene. Det er det øyeblikket da Daniel har svart på kongens spørsmål om hvordan det hadde gått, ved å si, "Min Gud sendte sin engel og lukket løvenes gap, så de ikke har gjort meg noen skade" (Dan 6:23).

På bildet synes Daniel å være helt uanfektet av løveflokkene som går frem og tilbake bak ham, og like uforstyrret av beinrestene på gulvet rundt bena hans. Lyset som omfatter Daniel minner meg om et løfte fra Salmenes bok: "Med sine vingefjær dekker han deg." (Sal 91:4). Her er en som er fullstendig upåvirket av alle kreftene som er rettet mot ham, både inni og utenfor hulen. Det er et herlig budskap til enhver som strever med en eller annen utfordring.

Kenya blir kalt "løveland," og løver er like mye en del av identiteten vår som flagget vårt. De er de største medlemmene i kattfamilien, de sterkeste og også de farligste. Det er ganske klart at kunstneren som malte "vårt" bilde forsto godt løvers atferd, ut fra stillingen og uttrykket han ga dem, og det levende uttrykket i ansiktene deres.

For to år siden, var det en hunnløve i Nairobi nasjonalpark som forårsaket hovedoverskrifter i avisene da hun adopterte en kalv av antilopearten oryx. Enhver Kenyaner vet at en oryx er løvemat, og en ung kalv er spesielt lett å få tak i. Men disse to dyrene gikk omkring i parken ved siden av hverandre som to gamle venner. Hunnløven forsvarte oryxkalven, også mot andre rovdyr som hyener.

Alle slags teorier om hunnløvens atferd—fra bibelske til biologiske—ble til hete diskusjoner i pressen. Det var en kjærkommen avveksling fra overskriftene om sykdom, korrupsjon og kriminalitet, som er blitt det normale i våre aviser.

En teori som en ekspert i dyreatferd kom med fanget min oppmerksomhet. Den hevdet at kalven ikke viste noen form for frykt, og at det var mangelen på frykt som "forvirret" hunnløven og fikk henne til å handle slik hun gjorde. Denne eksperten forklarte at et angrep av en løve må bli tilskyndet enten av frykt eller flukt hos byttedyret.

For andre oversettelser på norsk, henviser vi til <http://www.spirituality.com/kristenvitenskapsherold>

Denne observasjonen vekket et barndomsminne for meg. Da jeg var skolegutt i en liten landsby, var det fortsatt leoparder og hyener omkring i buskene og du kunne komme til å møte en på en vanlig dag. Jeg husker den strenge advarselen om at jeg aldri måtte løpe hvis jeg så en leopard eller en annen av de store kattene. Jeg måtte isteden være modig og fortsette uanfektet med det jeg holdt på med.

Min mor fortalte meg også en herlig historie om en gang da jeg var baby, på den tiden da jeg, slik hun uttrykte det, var for ung til å vite om jeg skulle løpe eller bli svett av redsel. Hun fortalte at hun, fordi hun hadde mye å gjøre på gården, pleide å la mine to eldre søstre passe meg. Unge jenter som må passe småsøsken er ikke uvanlig i Afrika selv idag, og moren min fryktet ikke at jeg skulle være utrygg. Så hun dro til gården, flere mil borte fra landsbyen.

En av søstrene mine bandt meg fast på ryggen sin, og slik dro vi alle ut på leting etter ville frukter. Da de fant et godt frukttre dypt inne i skogen, la de meg på et teppe av blader og klatret opp. Flere timer senere, etter mye frukt og mye leking, så de at det begynte å bli mørkt og visste at de burde komme seg hjem. Så de fortet seg hjem og var glade for at mor ikke var kommet enda.

Da hun kom og spurte etter babyen, så mine to søstre på hverandre med en blanding av skrekk og gru. Moren min skjønnte at noe var galt og spurte skarpt, "Hvor er babyen?" Det var nå blitt mørkt, og hyener og andre nattdyr begynte akkurat å luske omkring.

En letegruppe ble organisert i en fart, og mine to søstre, mens de gråt hele veien, ledet dem til den plassen hvor det hadde etterlatt meg. Slik min mor fortalte det, fant de meg våken, uten å gråte, og jeg så ut som jeg ikke hadde noen verdens bekymring.

Det er sant at katter liker babyer og nesten aldri vil angripe dem. Babyer har ikke lært å være redd for store dyr. Men store katter er også veldig skarpe og kan gjennomskue simulert dumdrighet og skjelve det fra den fullstendige mangel på frykt i hjertet. Jeg tror at fryktløshet hos voksne bare kan komme av kunnskapen om at katter også er Guds herlige skapninger som ikke kan skade. Et barn har naturlig tillit og kjærlighet til alt og alle. Dette er den fullkomne kjærligheten som Johannes sier "driver frykten ut." (1Joh 4:18).

Kunne det ikke ha vært denne samme slags barnlige kjærlighet, og mangel på kunnskap som kunne forårsake frykt, som løvene merket hos Daniel? Og som beskyttet oryxkalven fra rovdyr? Og som beskyttet meg som lite barn?

Mary Baker Eddy skrev for over hundre år siden i *Vitenskap og helse*, "Kjærligheten er upartisk og universal i sin anvendelighet og i sine gaver." (s.13:2-3). Kan vi kjenne den praktfulle, fullstendige uskyld og tillitsfullhet som jeg hadde som baby i skogen, selv når vi står overfor livets største farer? Jeg tror vi kan det, når vi vet at kilden til disse åndelige egenskapene—guddommelig Kjærlighet—omfatter og ivaretar alt liv.

Selv om mine søndagsskoleelever ler av det "morsomme" bildet av Daniel, kommer de til å huske sannheten som ligger bak det.